

Мегън Марч

ОТДАДЕНИ НА ГРЕХА

КНИГА ТРЕТА
ОТ ПОРЕДИЦАТА „ГРЯХ“

Превод от английски език
Николина Тенекеджиева

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Reveling In Sin*
Copyright © 2018 by Meghan March LLC
All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева
Редактор Христина Стоянова
Коректор Ина Тодорова
Дизайн и илюстрация на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019 г.

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2277-9

1

УИТНИ

ПРЕДИ ДЕСЕТ ГОДИНИ

Е тудена, лепкава пот изби по дланите ми, когато останах съвсем сама в задната стаичка на малката църква. Не си спомнях пътя насам, нито пък кога бях облякла тази рокля.

Истината е, че дори нямах спомен да съм избирала точно нея. Случилото се в седмиците след злополуката с родителите ми представляваше бяло петно в паметта ми.

Вдигнах поглед към огледалото пред себе си и едва разпознах момичето в отражението. Отсреща ме наблюдаваше бледо, изпито лице с тъмни кръгове под очите. Всичките тонове грим не можеха да прикрият болката ми. Кожата ми изглеждаше силно изопната върху скулите, стегнатото кълбо от нерви в стомаха напоследък не ми позволяваше да сложа и залък в устата си.

Слава Богу, Джаки, Крикет и Карма благоволиха да ми дадат минутка да събера мислите си, преди да

е дошло време да се венчая за мъж, когото не обичах. Поседях сама в тишината, облечена в бяло, чудейки се как, по дяволите, допуснах да се стигне дотук.

Една-едничка дума кънтеше все по-силно и по-силно в главата ми.

Бягай!

Стрелнах очи към малкото заскрежено прозорче над бюрото на пастора. То беше единственият изход от стаята, като изключим вратата, водеща към църквата – през която обаче нямаше шанс да се измъкна незабелязано. Съблека ли роклята, можеше и да успее да се проввра през прозореца...

Краката ми сякаш сами ме поведоха към заледеното стъкло, към така жадуваната свобода.

И после накъде? При Линкълн? За да му кажа, че ще изгуби наследството, за което копнее цял живот, понеже не ми е стискало да се изправя пред олтара?

Преди да успее да взема решение, вратата тихичко се отвори.

Майката на Рики се появи на прага – виновницата днес да съм тук. Даже с опрян в челото ми пистолет нямаше да се справи по-успешно да ме накара да дойда.

Очите ѝ за миг пробягаха по прозореца, сетне отново се фиксираха върху мен. Ехидната ѝ усмивка затегна още повече възлите в стомаха ми.

– Прозорецът? Наистина ли? Ама че драматично. Толкова си прозрачна, Уитни. Въобразяваш си, че ще се хвърлиш в обятията на принца си и той ще те избави. – Суровият ѝ поглед смрази кръвта ми. – Е, ще трябва да те разочаровам. Когато научи, че си захвър-

лила възможността да спасиш перфектния му живот и наследството му, ще те сметне за една самовлюбена курва. Ще те намрази завинаги. Това ли искаш?

– Няма как да ме намрази толкова, колкото аз мразя теб – прошепнах.

– Аз също не те харесвам особено, но след като синът ми твърди, че само ти можеш да го превърнеш в световно известна рок звезда, съм готова да прегълтна този факт. – Отново отмести поглед към прозореца, поклащайки бавно глава. – Онзи Рискоф не те обича. Беше просто поредното му лесно завоевание. Щеше да си намери друга веднага щом ти се насити.

Думите ѝ ме пронизаха право в сърцето.

– Това са пълни глупости.

– За семейство Рискоф е от значение едно-единствено нещо – победата. – Тя прекрачи напред, настъпвайки белите дипли на роклята ми. – Ако реши да се весне днес, постарай се да го убедиш, че всичко помежду ви е приключило. Не го ли направиш, ще унищожа него и семейството му. Само гледай.

Коварната усмивчица на Рене дебело подчерта онава, което отдавна знаех – беше достатъчно луда, че да изпълни заканата си. В противен случай отдавна да се бях върнала при Линкълн.

Не ми оставаше друг избор, освен покорно да сведа глава.

– Както виждаш, съм тук. Изпълних желанието ти.

– Радвам се, че най-после ти е дошъл акълът.

Рене наклони глава, но коафираната ѝ до свършенство прическа не помръдна дори с милиметър. Беше

красива жена. Изглеждаше прекалено млада, за да е майка на двадесет и седем годишен син. Пронизващите ѝ очи обаче издаваха огорчение и болка.

Осезаемо оскърбление, за което виновникът несъмнено бе Рузвелт Рискоф.

Ще те скрие някъде, също както баща му постъпи с мен, и ще ти дава пари да си траеш за всичко, което се случва.

Жлъчните думи на Рене от сутринта, в която ми сподели мръсната си тайна, проехтяха в главата ми. Сетне и изреченото от Линкълн при последната ни среща:

Искам да се погрижа за теб, Уитни. Позволи ми.

Колкото и да ми се искаше да кажа на Рене Ранго да върви по дяволите, понеже Линкълн никога не би ми причинил онова, което баща му беше причинил на нея, нямаше как да отрека, че именно това ме накара да се отдръпна от него. Щеше да ми купи къща. Да плаща сметките ми. Да ми дава пари за всичко, което пожела. *Да ме захвърли като ненужна вещь, когато му омръзна.*

Сигурна бях само в едно – не се ли омъжех за Рики Ранго, Рене щеше да превърне живота на Линкълн в същински ад.

Не можех да го допусна.

Готова бях да пожертвам собственото си щастие, за да спася Линкълн.

Вдигнах брадичка и впих поглед в Рене.

– Разкарай се. Не искам да те виждам, докато всичко това не приключи.

Устните ѝ се извиха в още по-язвителна усмивка.

– Не ми дреме какво искаш. Отметнеш ли се от уговорката ни, ще си понесеш последствията. – Пристъпи към вратата. – Ще те оставя да се подготвиш за... представлението си.

Веднага щом Рене напусна стаята, Джаки се намърда да вътре.

– Добре ли си, Уит? Бледа си като платно.

Копнеех да разкажа всичко на леля Джаки. Вместо това прехапах езика си с такава сила, че очите ми се напълниха със сълзи.

– Може ли кърпичка?

Леля Джаки свъси вежди и се пресегна към кутията върху пианото.

– Разбира се. Какво има? Да не би да си размислила? *Да съм размислила ли? По-скоро се питам какво изобщо правя тук.* Това ми се искаше да отвърна, ала не посмях. Просто поклатих глава, попивайки внимателно ъгълчетата на очите си с кърпичката.

– Надявам се, знаеш, че постъпваш правилно, мило мое момиче. Каквото и да е имало помежду ви с онзи Рискоф, нямаше да завърши с бяла рокля и обещания за вярност пред цялото ти семейство.

Погледнах я недоумяващо.

– Откъде си толкова сигурна?

– Досега нищо добро не е излязло от връзките между Гейбъл и Рискоф.

Поколеба се за миг, явно погълната от мисли за майка ми.

Какъв ли съвет би ми дала мама? Никога няма да разбере... отиде си от този свят заедно с един от семей-

ство Рискоф. Стомахът ми отново се преобърна и усетих парливия вкус на жлъчка в гърлото си. Очевидно това убягна на леля Джаки, защото необезпокоявано продължи:

– Враждата между семействата ни не би просъществувала сто и седемдесет години, ако не беше подклаждана и от двете страни. Една любовна история в стил Ромео и Жулиета трудно би я прекратила. Зная, че искаш да си изключение от правилото, Уитни. Разбирам го. Но не бъди наивна, моля те. Той е твърде млад и безразсъден, недей да му възлагаш каквито и да било надежди. Просто така се случи, че първа ти хвана окоото му в Гейбъл. Готова съм да се обзаложа, че няма да си последната обаче.

– Но...

Понечих да възразя. Уви, напразно.

– Не ми противоречи, момиче. Не си чак такава глупачка. Онзи ще плаща сметките ти, за да си му на разположение по всяко време. Не позволявай да те превърне в поредната си курва, Уитни. Нима предпочиташ да бъдеш купена, пред това да се венчаеш за мъж, който е готов на всичко за теб?

Макар дълбоко в себе си да знаех, че е права, не можех да заповядвам на сърцето си.

– Не обичам Рики.

Вдигнах поглед към Джаки, очаквайки по лицето ѝ да е изписано изумление. Нищо подобно – изражението ѝ дори не трепна.

– След време ще разбереш, че това е без значение. Не е нужно да го обичаш, за да го използваш като сред-

ство да се измъкнеш от този град. И двете добре знаем чия е заслугата песента му вече да се върти по радиото. Напъни си мозъка, Уитни. Направи така, че да пуснат още негови песни по радиото, научи се да играеш играта и в замяна той ще ти даде всичко, за което някога си мечтала. Не захвърлай възможността да имаш прекрасен живот заради нещо толкова глупаво като любовта.

Последната ми надежда да избегна съдбата си се изпари, подобно на капчица дъжд върху нажежения пус-тинен пясък. Никой в тази църква не би ме разбрал, ако побегнех, вместо да застана пред олтара с една изгряваща рок звезда.

Така или иначе, трябваше да се омъжа за Рики, за да спася Линкълн.

Бях с вързани ръце.

– Хайде, подготви ли се психически?

Никога няма да се подготвя – помислих си. – *Но това е без значение.*

Погледнах леля Джаки право в очите и излъгах:

– Да.

Тя долепи устни до челото ми.

– Добро момиче. Майка ти би се гордяла с теб. Отивам да доведа брат ти и започваме, преди да се е объркало нещо.

2

УИТНИ

*Д*окато вървах по пътеката към олгара, се молах някой да ми се притече на помощ. Не просто *някой*. Един определен човек. Но когато Аса ме целуна по челото и предаде ръката ми на Рики, възлите в стомаха ми наново се затегнаха.

Рики изрецитира брачния си обет и свещеникът се обърна към мен. Явно бях казала каквото трябва, защото кимна одобрително.

И тогава се случи неочакваното.

Вратите на църквата се отвориха с трясък и всички се извърнаха назад, включително и аз.

Божичко.

Противно на представите ми обаче, Линкълн не се появи на бял кон, а приличаше по-скоро на клошар. Въпреки разстоянието ясно виждах наболата по челюстта му брада и кървясалите му очи.

– Възразявам.

Звучеше пиан до козирката.

Този факт ме зашлеви като плесница през лицето.

Моят рицар в блестящи доспехи, моят любим, спасителят ми... се яви на сватбата ми *пиян*.

Защото не бях от онези момичета в приказките, които се отправят към залеза със своя принц на гърба на бял кон. Все пак фамилията ми беше Гейбъл.

Когато Рене Ранго пое към пътеката, знаех, че трябва да действам, преди да си е развързала езика.

Обърнах се и закрачих към Линкълн. За да прозвуча по-убедително, се съсредоточих върху факта, че *се осмелил да се появи в подобно състояние*.

– Задник такъв. Засрами се.

– Не можеш да се омъжиш за него.

Линкълн едва се държеше на краката си и заваляше думите до неузнаваемост.

Ужасен спомен нахлу в мислите ми – как фирканият ми баща извлече насила мама от училищно тържество, понеже си беше втълпил, че флиртува с един от съучениците ми. Вкопчих се здраво в спомена, макар Линкълн по нищо да не приличаше на баща ми. Трябваше да се постарая гневът ми да изглежда възможно най-искрен.

Нямах друг избор. С всяка изминала секунда опасността Рене Ранго да съсипе живота му, се увеличаваше.

– Как реши, че изобщо имаш право на мнение?
Омитай се оттук.

Линкълн се заклатушка напред.

– Мога да го купя и продам.

Защо всичко винаги опираше до парите?

– Не. Ме. Е. Грижа. Защото *не можеш да купиш мен.*

Преди да съм завършила изречението си, Аса и Рики профучаха покрай мен и изтикаха Линкълн навън.

Така и не успях да изрека на глас онова, което наистина мисля.

Любовта ми не е за продажба.

ДРУГИ КНИГИ
ОТ МЕГЪН МАРЧ

ПОРЕДИЦА „КРАЛ“

БЕЗМИЛОСТЕН КРАЛ
НЕПОКОРНА КРАЛИЦА
ГРЕХОВНА ИМПЕРИЯ

ПОРЕДИЦА „ГРЯХ“

ПО-БОГАТ ОТ ГРЕХА
ВИНОВНИ КАТО ГРЕХА